

ת"פ 45409/04/16 - מדינת ישראל נגד ב א - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

02 ינואר 2017

ת"פ 45409-04-16 מדינת ישראל נ' א

בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאיר

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד גלית זימרן ועו"ד ענת גוש חלב - נוכחות

נגד

ב א - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד - יפעת אתיאס - נוכחות

המאשימה

הנאשמים

הכרעת דין

בפתח הדברים, וכמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, בית המשפט מודיע לנאשם על זיכוי מחמת הספק מעבירת האיומים, משתי עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג ומעבירה אחת של תקיפה סתם של בת זוג.

כתב האישום ורקע כללי

1. כתב האישום מייחס לנאשם שלוש עבירות של **תקיפה הגורמת חבלה ממש לבת זוג**, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**", "**חוק העונשין**"); עבירה אחת של **תקיפה סתם של בת זוג**, לפי סעיף 382(ב) לחוק; ועבירה אחת של **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק.

2. כפי הנטען בחלק הכללי של כתב האישום, במועדים הרלוונטיים הנאשם והמתלוננת היו נשואים ולהם ילדה משותפת, בת 7 (להלן: "**הבת**", "**הילדה**"). השלושה התגוררו תחת קורת גג אחת, בדירה בעיר קריית גת (להלן: "**הדירה**"). בפרק העובדות בכתב האישום, נטען כך:

ביום 22.04.2016, בשעה 03:00 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לדירה בעודו תחת השפעת אלכוהול, החל לקלל את המתלוננת אשר ישנה בחדר השינה של הבת ותקף אותה בכך שמשך אותה מחולצתה מאחור עד שהיא נחנקה. כשביקשה המתלוננת לשוב ולשכב, הנאשם תפס את אצבעות ידה השמאלית ועיקם אותן לאחור, עד שהמתלוננת צעקה מכאב; המתלוננת נעמדה והתקשרה למשטרה, אך הנאשם חטף את הטלפון הנייד מידה וזרק אותו על הרצפה. מיד ובהמשך, עת המתלוננת שכבה שוב במיטתה של הבת, תקף אותה הנאשם בכך שאחז בראשה מאחור, קירב אותו לפניו והצמיד בחוזקה את שיניו למצחה. כתוצאה מכך, נגרמה למתלוננת חבלה של ממש בדמות סימן במצחה. מיד ובהמשך למתואר, ומשהבחין כי דלת חדר השינה שבורה, איים הנאשם על בתו בכך שאמר לה כי "תשלם על זה" וכן שישבור לה את הרגל. השתלשלות אירועים זו המגוללת בסעיפים 1-6 בכתב האישום תכונה בהכרעת הדין: "**האירוע הראשון**" (על אף שהוא האחרון מבחינה כרונולוגית).

כשלושה שבועות עובר ליום 22.04.2016, בשעה 04:00 או בסמוך לכך, בעקבות ויכוח שניטש ביניהם, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שזרק אותה על הספה בדירה, סטר לה בפניה ופגע באוזנה הימנית, וכן הכה אותה במצחה. כתוצאה

עמוד 1

מכך, נגרמה למתלוננת חבלה של ממש בדמות דימום במצחה. אירוע זה המגולל בסעיף 7 בכתב האישום יכולה בהכרעת הדין: **"האירוע השני"**.

כחודשיים עובר ליום 22.04.2016, בתחילת חודש פברואר, בעקבות ויכוח שניטש ביניהם בדירה, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהפיל אותה לרצפה ודרך על בטנה באמצעות רגלו. כתוצאה מכך, נגרמה למתלוננת חבלה בדמות מכאוב ורגישות בבטן עליונה ימנית. אירוע זה המגולל בסעיף 8 בכתב האישום יכולה בהכרעת הדין: **"האירוע השלישי"** (על אף שהוא הראשון מבחינה כרונולוגית).

3. מטעם המאשימה העידו העובדת הסוציאלית דברה דבורה דסטה (ע/ת 2) (להלן: **"דבורה"**, **"העובדת הסוציאלית"**) והמתלוננת (ע/ת 1). עוד במסגרת פרשת התביעה הוגשו הראיות הבאות: הודעתה במשטרה של דברה דבורה דסטה (ת/ת 1); שתי תמונות שצולמו ביום 24.04.2016, המתעדות לכאורה סימן נשיכה על מצחה של המתלוננת (ת/ת 2); תעודה רפואית של המתלוננת מבית חולים ברזילי, שניתנה ביום 08.02.2016 (ת/ת 3); תע"צ, תמלול ודיסק הקלטה של שיחה שבוצעה מהטלפון הנייד של המתלוננת למוקד 100 (ת/ת 4); דו"ח פעולה של ע/ת 6, השוטר אמרה וובו (ת/ת 5); דו"ח פעולה ודו"ח עיכוב של ע/ת 5, השוטר ניר ציליאקר (ת/ת 6); מזכר מיום 23.04.2016 של ע/ת 7, השוטר רפאל כראדי (ת/ת 7); הודעת הנאשם מיום 22.04.2016 (ת/ת 8); הודעת הנאשם מיום 24.04.2016 (ת/ת 9); ודיסק ובו תיעוד חקירת הנאשם מיום 22.04.2016 (ת/ת 10).

4. מטעם ההגנה, העיד הנאשם לבדו. במסגרת פרשת ההגנה, הוגשו 4 תמונות של הנאשם, מהמועדים 05.08.2014, 23.04.2014, 27.12.2014 ו- 12.12.2015 (נ/ת 1, נ/ת 2, נ/ת 3 ו- נ/ת 4, בהתאמה), המתעדות סימני שריטה על פניו.

גדר המחלוקת

5. להלן **עיקריה** של המחלוקת אשר ניטשה בין הצדדים, כפי שזו מצטיירת מהמענה של הנאשם לכתב האישום ומהעדויות אשר נשמעו בבית המשפט:

בכל הנוגע לאירוע הראשון, הנאשם כפר במיוחס לו, תוך שטען כי הייתה זו דווקא המתלוננת שצעקה וקיללה אותו. אשר לאירוע השני, הנאשם לא כפר בכך שנגרמה למתלוננת חבלה, אולם טען כי אינו יודע אם הוא גרם לחבלה זו, או שמא היא נגרמה מידיה של המתלוננת עצמה. בכל מקרה, הנאשם טען כי המתלוננת תפסה את השרשרת שהייתה תלויה על צווארו והחלה לחנוק אותו, ואילו הוא הדף אותה כמעשה של כהגנה עצמית, לאחר שהאחרונה תקפה אותו. הנאשם כפר גם בכל המיוחס לו באירוע השלישי.

גם באופן כללי יותר, נטען מטעם ההגנה כי המתלוננת הינה מניפולטיבית, קנאית, בעלת מניעים ואינטרסים לשקר ולתמרן את רצף האירועים והחקירה.

דין והכרעה

6. בטרם אעבור לניתוח הראיות ופירוט ההכרעה בהן בכל אירוע לגופו, מצאתי להזכיר כי על מנת שבית המשפט ירשיע אדם בפלילים, שומה על המאשימה להוכיח את אשמתו מעבר לספק סביר (סעיף 34(א) לחוק). ברי כי אין די בכל ספק באשר הוא כדי להביא לזיכויו של הנאשם, אולם כדי לעמוד במבחן "הספק הסביר", די לאחרון לעורר ספק המותיר, על פי מבחני שכל ישר, הגיון וניסיון חיים, שאלה אמתית באשר לאשמתו; יוצא אפוא, כי כדי להרשיע אדם בפלילים, נדרשת רמת ודאות גבוהה, אך לא בהכרח מוחלטת, כי ביצע את שמוחס לו (ע"פ 347/88 **דמיאניוק נ' מדינת ישראל**, פד"י מז(4) 652, 221 (1993); פסקה 64 לפסק דינו של כב' השופט נ' הנדל בע"פ 4456/14 **אביגדור קלנר נ' מדינת ישראל**, (29.12.2015)). הנטל הכבד (שהינו אף בעל אופי חוקתי) להוכיח מעל לספק סביר כי הנאשם ביצע את שמוחס לו, הוטל על שכמה של המאשימה, וזאת לנוכח ההכרה בתוצאה ההרסנית שעלולה להיות להרשעה בפלילים, על כל המשתמע מכך, ומתוך הרצון להתמודד עם החשש מפני הרשעות שווא אשר עלולות לשלול מאדם את חירותו ואת שמו הטוב, וזאת על לא עוול בכפו.

כך גם הדרישה להוכחת אשמתו של אדם מעבר לספק הסביר כי תנאי להרשעתו בפלילים נועדה אף להגן על אמון הציבור בהגנותו של ההליך הפלילי, תוך שהכלל הנדון מעוגן בתפיסה חברתית וקנין נ' **מדינת ישראל**, (25.01.2007); ע"פ 2697/14 **ניסים דוד חדאד נ' מדינת ישראל**, (06.09.2016).

7. זאת ועוד, בכל שלושת האירועים המיוחסים לנאשם, המדובר למעשה ב"גרסה מול גרסה", וזאת משום שאין בכל יתר הראיות אשר הובאו בהליך ההוכחות כדי להעיד באופן ישיר אודות האירועים המיוחסים לנאשם, אלא הן יכולות אך להפריך או לחזק את גרסאותיהם של מי מהצדדים.

אכן, ככלל אין מניעה להרשיע נאשם על סמך עדות יחידה. כך גם במקרה הנדון. אולם, כשם שטרם כל הרשעה בפלילים, בית המשפט יזהיר את עצמו ויודא היטב כי הנאשם לא הוכיח קיומו של ספק סביר, הרי שלא כל שכן בתיקים בהם מתבקשת הרשעתו על סמך עדות יחידה, ועל בית המשפט לדקדק בבחינת העדות שעל בסיסה מבקשים להרשיע את הנאשם (פסק דינו של כב' השופט מ' לנדוי בע"פ 758/78 **עאדל נ' מדינת ישראל**, פ"ד לג(2) 160, (1979); פסק דינו של כב' השופט א' גרוניס בע"פ 3250/10 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד סה(2) 482, (2012); ע"פ 1275/09 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (01.09.2009)).

8. עקרונות כבדי משקל אלו, ילוו את בית המשפט לאורכה ולרוחבה של ההכרעה השיפוטית בדבר אשמתו או חפותו של הנאשם.

9. בטרם מעבר להכרעה בראיות לגופן, מצאתי לציין כבר עתה, כי במהלך הליך הבאת הראיות הצטיירה בפניי תמונה של מערכת יחסים זוגית קלוקלת אשר שררה בין הנאשם למתלוננת, המלווה בתוקפנות מילולית הדדית, חוסר סובלנות, חשדנות, כעס ואיבה. כאשר לכל אלה אף נוספים רגשות קנאה מצדה של המתלוננת כלפי הנאשם.

האירוע הראשון

10. לאחר שבחנתי את הראיות הנוגעות לאירוע הראשון, הגעתי לכלל מסקנה כי המאשימה לא עמדה בנטל להוכיח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו באירוע זה. כידוע, סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "**פקודת הראיות**"), מורה כי בית המשפט הוא שיעריך את משקל העדויות שנשמעות

בפניו ואת מהימנותם של העדים, וזאת על פי התנהגותם, נסיבות העניין ואותות האמת שהתגלו במהלך המשפט. יוצא אפוא, כי ההתרשמות מעדותו של עד הינה חלק בל ינתק מהקביעה בדבר מהימנותו, אם כי ברי שממצאי מהימנות אינם יכולים להישען על "תחושות" גרידא, והקביעה בעניין זה תיעשה לאחר שקילת מכלול של שיקולים, כגון הגיונה הפנימי של העדות, עמידתה במבחן יתר הראיות בתיק, הקוהרנטיות הפנימית שלה, סימני האמת העולים ממנה וההתרשמות מאופן מסירתה (ע"פ 1442/06 מדינת ישראל נ' פלוני, (01.09.2008)).

באירוע זה, כמו גם ביתר האירועים שבמוקד כתב האישום, הראיות הישירות היחידות שהובאו בפני בית המשפט הינן עדויותיהם של הנאשם והמתלוננת. לאחר שבחנתי והתרשמתי מעדותה של המתלוננת, לא מצאתי כי ניתן להעדיף באופן מובהק על פני זו של הנאשם. במצב דברים זה, ובהיעדר ראיות ישירות נוספות, הרי שבית המשפט לא יוכל להשתכנע כי אשמתו של הנאשם הוכחה מעל לספק סביר, אלא אם יוצגו ראיות נוספות שיהיה בהן כדי לחזק את גרסתה של המתלוננת ואת התזה המפלילה של המאשימה. במקרה הנדון, לא זו בלבד שלא מצאתי בחומר הראיות שהוגש והוצג חיזוקים מעין אלו, אלא שמצאתי כי פעמים רבות גרסתה של המתלוננת אף אינה מתיישבת עם יתר הראיות בתיק או עם ניסיון החיים והשכל הישר. בהינתן האמור מצאתי להורות על זיכוי של הנאשם מהמיוחס לו באירוע הראשון בכתב האישום. להלן אפרט את הממצאים עליהם מתבססת מסקנתי זו.

11. **האם הנאשם גרם למתלוננת חבלה במצחה?** בכתב האישום נטען כי הנאשם הצמיד בחוזקה את שיניו למצחה של המתלוננת, וגרם לה לחבלה. בגין אלה, הנאשם הואשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג.

לטענת המתלוננת בחקירתה הראשית, הנאשם קירב את השיניים שלו אל מצחה, ואך בבוקר היא הבחינה "שהתנפח לה" ו"שיש לה סימן". לדבריה, בתחילה היא חשבה שהנאשם לא נשך אותה (אם כי, כבר בעת שהשוטר ניר צילקאר (להלן: "השוטר ניר", "ניר") הגיע לדירה, היא מסרה לו שהנאשם נשך אותה במצחה (ת/6)), עד שבבוקר היא הבחינה בסימן שיש לה על המצח (עמ' 14, שורות 5-8). בחקירתה הנגדית, ובתשובה לשאלה הכיצד ייתכן שהן השוטרים אשר הגיעו לדירה והן החוקר אשר גבה את עדותה לא הבחינו בחבלה, ענתה כי "אני יודעת את הגוף שלי. זה הגוף שלי. בבוקר בחמש לא רואים. רואים אבל לא משהו חזק שהיה. רק בצהריים ראיתי את זה במראה" (עמ' 17, שורות 8-9). עוד עלה בחקירה הנגדית, כי אך לאחר שזומנה לחקירה תחת אזהרה, כעבור יומיים מקרות האירוע (ביום 24.04.2016) הראתה המתלוננת לחוקר את הסימן שעל מצחה וביקשה שיצלם אותו (עמ' 27, שורות 9-14).

ואכן, השוטר ניר אשר הגיע לדירה בסביבות השעה 04:05, ציין כי הוא אינו מזהה על המתלוננת סימני נשיכה או חבלה (ת/6). גם השוטר אמרה וובו (להלן: "השוטר אמרה", "אמרה"), אשר הגיע ביחד עם ניר לדירה, לא ציין בדו"ח הפעולה שלו שזיהה סימני חבלה על המתלוננת (ת/5). המתלוננת אף אישרה בחקירתה הנגדית, כאמור, כי גם החוקר אשר גבה את עדותה בשעה 05:00 לא הבחין בסימן חבלה (עמ' 17, שורות 5-6).

יצוין, כי גם הצילומים אשר צולמו על ידי השוטר דני סעדון ביום 22.04.2016 (ת/2), בחלוף יומיים מהאירוע הנטען, הינם באיכות ירודה ולאחר שבחנתי אותם בקפידה, לא מצאתי כי ניתן לקבוע מעבר לספק סביר כי הסימן אשר הוקף בעיגול הינו סימן חבלה (אף לא הוגשה לבית המשפט כל חוות דעת רפואית בעניין). יתר על כן, אף אם המדובר בסימן חבלה, הרי שבנסיבות המתוארות, לא ניתן לקבוע ברמת ודאות של מעבר לספק סביר, כי הנאשם הוא שגרם לחבלה זו, וזאת כאמור, בשעה ששני שוטרים (ניר והחוקר) אשר פגשו במתלוננת בסמוך לאירוע הנטען, ציינו מפורשות כי לא נצפו עליה סימני חבלה.

יוצא אפוא, כי אף אם אצא מנקודת הנחה כי הסימן שעל מצחה של המתלוננת הוא סימן חבלה, הרי שעדיין אין מחלוקת על כך שבסמוך לאירוע הנטען חבלה זו לא הייתה על מצחה ושזו "צצה" לכל הפחות רק כעבור שעות רבות מקרות האירוע. לא הוגשה כל חוות דעת רפואית שיהיה בה כדי להעיד אודות היתכנותו של פער זה בזמנים בין התקיפה הנטענת

לבין הופעתה של החבלה. מה גם, שהמתלוננת הציגה את הסימן אך כעבור יומיים מעת האירוע הנטען, כך שאף אם מדובר בחבלה, הרי שלא ניתן לשלול כי זו נגרמה לה על ידי משהו או מישהו אחר זולת הנאשם. בנסיבות אלו, אף אם הייתי משתכנעת שהנאשם תקף את המתלוננת (ואין זה המצב), הרי שעדיין התעורר בליבי ספק של ממש, ואף מעבר לכך, שהנאשם גרם למתלוננת חבלה על מצחה.

עוד מצאתי להעיר, בשוליה של נקודה זו, כי לא זו בלבד שטענתה של המתלוננת לפיה החבלה על מצחה הופיעה אך בבוקר שלאחר קרות האירוע אינה מגובה בחוות דעת רפואית כלשהי, אלא שאף לא מצאתי כי ניתן ליישבה עם ניסיון החיים והשכל הישר, המלמדים כי סימני חבלה מופיעים מיד או למצער בסמוך למעשה התקיפה, ובוודאי שלא שעות רבות לאחר מכן. הגם שטענתה של המתלוננת בעניין זה אינה נסתרת על ידי ראיות חיצוניות, הרי שחוסר היתכנותה והתרשמותי הבלתי אמצעית לפיה זו מבקשת להעצים את חומרת מעשיו של הנאשם, אף משליכים על מהימנותה של המתלוננת באופן כללי, ככל שהדברים נוגעים לאירוע הראשון.

12. המתלוננת טענה בחקירתה הראשית כי לאחר שהנאשם תקף אותה, היא התקשרה למשטרה, אך הנאשם הפיל את הטלפון, לקח אותו ותפס לה את הראש. לדבריה, גם כשהתקשרו אליה בחזרה מהמשטרה, היא לא הייתה יכולה לענות מאחר שהטלפון **"היה אצלו, לידו"**, ו**"אפילו המשטרה כשהגיעו לבית הטלפון שלי היה אצלו"** (עמוד 13, שורות 9-12). בהמשך המתלוננת מסרה כי: **"כשהוא ידע שהתקשרתי למשטרה והמשטרה מתקשרת ואומרת 'הלו' הוא הפיל לי את הטלפון והבין שהתקשרתי ולקח לי את הטלפון, הטלפון שלי היה אצלו. אחרי זה ישר הוא בא, הקריב את הראש שלי לשיניים שלו לפה (מצביעה על המצח) אבל הוא לא נשך"** (עמ' 13, שורות 14-17).

בעניין זה, יש לציין תחילה כי הדברים האמורים אינם עולים בקנה אחד עם האמור בכתב האישום, שם נטען כי הנאשם חטף את הטלפון מידה של המתלוננת **וזרק** אותו על הרצפה; ולא נטען כי הנאשם החזיק את הטלפון אצלו בשלב כלשהו.

בנוסף, אין כל תימוכין לטענתה של המתלוננת, לפיה השוטרים אשר הגיעו לדירה מצאו את הטלפון אצל הנאשם. השוטרים אשר הוזעקו לדירה קיבלו דיווח מהיומן לפיו ניסיון להתקשר חזרה לטלפון של המתלוננת נותר ללא מענה (ת/ו-6). בנסיבות אלה, הדעת נותנת כי אילו השוטרים, אשר היו מודעים לכך שישנה בעיה כלשהי עם הטלפון של המתלוננת, היו תופסים אותו בידיו של הנאשם, היו מציינים זאת בדוחות הפעולה. אולם כאמור, השוטר ניר אשר הגיע לדירה וחבר למתלוננת ואף השוטר אמרה שחבר לנאשם ותחקר אותו בדירה, לא ציינו כי תפסו את הטלפון בחזקתו של הנאשם (ת/ו-6).

כמו כן, הן מתמלול השיחה למוקד 100 והן מההקלטה ששמעתי (ת/4), עולה כי לאחר שהמתלוננת אמרה **"הלו שלום"**, נשמעו דיבורים בשפה לא מובנת (ככל הנראה אמהרית). בניגוד לטענת המאשימה בסיכומיה (עמ' 48, שורות 5-6), מצאתי כי הדבר אינו עולה בקנה אחד עם תיאורה של המתלוננת את המתרחש ואינו מאפיין את המצב המתואר, שהרי יש להניח כי אילו בשלב זה הנאשם היה מפיל את הטלפון לרצפה ותופס לה את הראש, כי אז היו נשמעות צעקות או למצער שיחה בטונים גבוהים מאוד. זאת ועוד, הדיבורים אשר נשמעים בהקלטת השיחה נשמעים **ממרחק**, וזהו פרט נוסף שבמידה רבה אינו מתיישב עם טענתה של המתלוננת, לפיה הנאשם החזיק את הטלפון אצלו.

אדרבא, האזנה להקלטת השיחה ובה נשמעים דיבורים בקול שקט, מעלה תמונה שמתיישבת דווקא עם גרסתו של הנאשם, לפיה המתלוננת **"ישר התקשרה ואני שומע קול של משטרה עונים לה הלו הלו והיא שמה לידה את הטלפון ולא מדברת"** (עמוד 32, שורות 15-16).

13. בכל הנוגע להגעת השוטרים לדירה, המתלוננת מסרה בחקירתה הראשית כך: **"ואז המשטרה הגיעה לבית ואז עמוד 5"**

פתחתי להם. הנאשם עמד ליד הדלת ואמר למשטרה מה אתם רוצים. אני אמרתי לו תן להם להיכנס. הם נכנסו וישר הוא הלך למיטה שלו וישן וסיפרתי להם את כל הבלגאן, אני הייתי בוכה..." (עמ' 13, שורות 21-19).

דא עקא, התנהגותו זו של הנאשם, כפי שתיארה אותה המתלוננת, לפיה הלך לישון בסמוך לאחר הגעת השוטרים מעלה תמיהה מסוימת (הכיצד אדם שרעייתו מזעיקה שוטרים לדירה ומתלוננת שהכה אותה, פשוט הולך למיטתו כדי לישון לאחר הגעתם) ואינה מתיישבת עם דוחות הפעולה של השוטרים אשר הגיעו לדירה (ת/5 ו-ת/6), מהם לא עולה כי הנאשם הלך לישון לאחר הגעתם לדירה. כמו כן, המתלוננת מסרה כאמור, כי היא זו שפתחה לשוטרים את הדלת, אולם מדו"ח הפעולה של השוטר אמרה (ת/5) עולה כי דווקא הנאשם היה זה שפתח את הדלת. בדוחות הפעולה אף לא מוזכר כי המתלוננת היא שביקשה מהנאשם לאפשר לשוטרים להיכנס לדירה. בנוסף, המתלוננת סיפרה כי לאחר שהנאשם הלך למיטתו, היא סיפרה **לשוטרים** את "כל הבלגאן". דא עקא, מדוחות הפעולה עולה כי שני השוטרים ביצעו הפרדה בין בני הזוג, באופן בו ניר חבר למתלוננת וגבה ממנה את עדותה, ואילו אמרה חבר לנאשם ותחקר אותו בדבר האירועים שהתרחשו. לבסוף יצוין, כי הגם שמצב נפשי של מתלוננת (הן בעבירות מין והן בעבירות של אלימות במשפחה) יכול לשמש חיזוק לעדותה (ע"פ 1275/09 פלוני נ' מדינת ישראל, (01.09.2009)), הרי שבדוחות הפעולה של השוטרים לא ניתן למצוא כל תימוכין לדבריה של המתלוננת, לפיהם בכתה בשעה שהם הגיעו לדירה.

14. מחקירתה הראשית של המתלוננת, הצטייר סדר אירועים ומעשי האלימות שאיננו הולם את סדר האירועים כפי שזה תואר בכתב האישום. בקליפת האגוז, כך תיארה המתלוננת בחקירה הראשית את סדר האירועים (עמ' 13): הנאשם שב לדירה; הרים אותה, תפס בחולצתה וחנק אותה; שאל מי שבר את הדלת ואיים על בתו; תפס לה (למתלוננת) את האצבעות; המתלוננת חזרה לישון; הנאשם הרים אותה מאצבעותיה, וסובב אותן, עד שהנאשמת צעקה; המתלוננת התקשרה למשטרה; הנאשם הפיל את הטלפון, לקח אותה, תפס לה את הראש והצמיד את שיניו למצחה; השוטרים הגיעו לדירה.

כאמור, סדר אירועים זה אינו הולם את השתלשלות המתוארת בכתב האישום. כך למשל, בכתב האישום נטען כי הנאשם איים על בתו **בסוף** האירוע הראשון, לאחר שמתלוננת התקשרה למשטרה (סעיף 6 בכתב האישום). אם כי, בנקודה זו יש לציין כי אמנם הנאשם כפר בביצוע העבירות המיוחסות לו במסגרת האירוע הראשון, אך גם מדבריו ניתן להסיק כי פנה לבתו בשאלה מי שבר את הדלת בתחילתו של האירוע, ולא בסופו (עמ' 33, שורות 1-4).

כמו כן, מחקירתה הראשית של המתלוננת עולה כי הנאשם תפס את אצבעותיה בשתי הזדמנויות שונות (פעם אחת לפני שביקשה לחזור לישון ופעם אחת לאחר מכן), ואילו בכתב האישום נטען כי הנאשם תפס ועיקם את אצבעותיה של המתלוננת פעם אחת בלבד (סעיף 3 בכתב האישום).

ניתן להניח כי השתלשלות האירועים המתוארת בכתב האישום פורטה על ידי המאשימה בהתאם להודעתה של המתלוננת במשטרה. אולם, הודעה זו לא הוגשה לעיוני על ידי מי מהצדדים, כך שבית המשפט לא יכול ללמוד אודות קיומן של סתירות בין תיאור רצף האירועים על ידי המתלוננת בעת מתן העדות במשטרה לבין התיאור על ידה באולם בית המשפט. הגם שכך, ועל שאף שהדבר לא פגע בצורה ממשית בהגנתו של הנאשם, שכן ממילא הוא כפר בצורה כללית בכך שנקט באלימות כלשהי כלפי המתלוננת, הרי שעדיין יש בכך כדי להשפיע על ניהול ההגנה, וזאת בשעה שבעת חקירתה הראשית של המתלוננת, הנאשם מגלה למעשה שהאחרונה מייחסת לו עבירה נוספת שאינה מוזכרת בכתב האישום וכי סדר האירועים המתואר על ידה שונה מזה המפורט בכתב האישום.

15. בסעיף 6 בכתב האישום נטען כי עת הבחין הנאשם שדלת חדר השינה שבורה, הוא **איים על בתו** הקטינה בכך שאמר לה כי היא "תשלם על זה" וכן כי ישבור לה את הרגל.

אולם, חרף כך שמיוחסת לנאשם עבירת איומים על בתו, הרי שמהאחרונה לא נגבתה עדות והיא לא העידה בבית המשפט. למעשה, אף אם הייתי מוצאת ליתן אמון מלא בגרסתה של המתלוננת, ככל שהדברים נוגעים לאישום הראשון, הרי שעדיין, מקום בו אפילו לא נגבתה מהבת עדות במשטרה, לא הוכח בפניי כי היא **קלטה** את דברי האיום (זאת כאמור, אם אצא מנקודת הנחה שהנאשם אכן השמיע את דברי האיום). במצב דברים זה, כאשר לא הוכח מעבר לספק סביר כי דבריו של הנאשם נקלטו על ידי בתו, הרי שלא ניתן להרשיעו בעבירה מוגמרת של איומים, אלא לכל היותר בעבירה של ניסיון איומים (רע"פ 1178/97 **גדליהו כהנא נ' מדינת ישראל**, פ"ד נא(3) 266, 270 (1997); רע"פ 2038/04 **שמואל לם נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 96, 119-120 (2006)).

זאת ועוד, אמנם בהתאם **להלכת לם** אשר אוזכרה לעיל, ניתן היה להרשיע את הנאשם באיומים כלפי **רעייתו** (וגם על אף שהדברים לא נטענו בכתב האישום, בהתאם לסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982), וזאת בהנחה שהנאשם צפה ברמה גבוהה של הסתברות כי יהיה בדבריו כדי לטעת פחד בליבה של המתלוננת ובהתקיים כל יתר רכיבי עבירת האיומים. אולם, אינני נדרשת לבחון את הדברים לגופם, וזאת מקום בו ממילא, כפי שצינתי זה מכבר, לא ראיתי ליתן אמון מלא בגרסתה של המתלוננת, ככל שזו נוגעת לאירוע הראשון בכלל ובנוגע לאירוע משנה זה בפרט, וכאשר התעורר בליבי הספק שמא הנאשם כלל לא הוציא מפיו את האמירות המיוחסות לו. מסיבה זו, אף לא מצאתי להידרש לשאלה האם בגין האמירות המיוחסות לו, יש מקום להרשיע את הנאשם בעבירה של ניסיון איומים.

16. בנוסף לתמיהות ולאי הדיוקים אשר פורטו קודם לכן, ובהמשך לעניין האחרון עליו עמדתי לעיל, הרי שמצאתי כי בחקירתה של היחידה החוקרת אף נפל מחדל שיש ליתן עליו את הדעת, וזאת מקום בו לא נגבתה עדותה של הבת. ובמה דברים אמורים?

מחקירתה הראשית של המתלוננת, עולה כי בתה הייתה עדה לכל האירועים אשר נטען שהתרחשו במסגרת האירוע הראשון, החל מרגע כניסתו של הנאשם לחדר, שאז היא ישנה ביחד עמה באותה מיטה ועד להגעת השוטרים לדירה (עמ' 12, שורה 26; עמ' 13, שורה 24). כאמור זה מכבר, הודעתה של המתלוננת במשטרה לא הוגשה לעיונו של בית המשפט, אך מהמזכר אשר נכתב על ידי השוטר רפאל כראדי ביום 23.04.2016 (ת/7) (להלן: "**המזכר**"), עולה כי היחידה החוקרת הייתה מודעת לכך שהבת נכחה בעת האירוע (בעת האירוע הראשון, לכל הפחות) ואף ביקשה מחוקרת ילדים לגבות ממנה הודעה. חרף כך, לא נגבתה עדות מהבת, כאמור, והסבר לכך מופיע במזכר האמור: המתלוננת מסרה כי הילדה "נמצאת במצב רגיש ובוכה כל הזמן ואינה מעוניינת בחקירה"; לאחר שהוסבר לה על ידי השוטר כראדי כי המדובר בחקירה שנעשית על ידי חוקרת ילדים, שאיננה שוטרת, המתלוננת נתנה הסכמתה לגביית עדות מהבת; אולם, כאשר חוקרת הילדים יצרה קשר עם המתלוננת, האחרונה אמרה כי "הילדה במצב רגיש ולא משתפת פעולה עם האם" וביקשה "לתת לילדה זמן להתייבב ושתחקר רק בעוד חודשיים" [כל הציטוטים בפסקה זו לקוחים מהמזכר]; לבסוף, מהמזכר עולה כי חוקרת הילדים הסבירה לאם שהדבר איננו אפשרי, ומסרה לכותב המזכר כי מאחר שהילדה אינה מעוניינת לשחק פעולה ונמצאת במצב רגיש, הרי שמהימנות החקירה תהא נמוכה. בשל כל אלה, הילדה לא זומנה לחקירת ילדים.

כאשר נשאלה בחקירה הנגדית מדוע הילדה לא מסרה עדות, השיבה המתלוננת: "**רציתי גם שהיא תהיה אבל בסוף שראיתי שהיא לא מרגישה טוב וצעקות ואמרה לי אמא אבא הלך וכשיצא וסוף סוף יבוא שלום ושלווה**" (עמ' 14, שורות 2-3).

כאן יצוין, כי אין המדובר בעדה שהייתה יכולה לספק אינדיקציה בלבד באשר לאירועים שהתרחשו ביום 22.04.2016, אלא במי שהתרשמה מהם מכלי ראשון ואשר ייתכן שהיה בעדותה כדי לאשש או להפריך את גרסתה של המתלוננת (או לחילופין את גרסתו של הנאשם). לדידי, גביית עדותה של הילדה הייתה מתבקשת ואף הכרחית במקרה הנדון, וייתכן שהיה בה כדי להעמיד תמונה עובדתית מלאה, הן בפני היחידה החוקרת והן בפני בית המשפט (הגם שאין לשכוח

שהמדובר בעדה שבמועד הרלוונטי הייתה בת 7 בלבד). הדברים האמורים אף מקבלים משנה תוקף מקום בו מדובר באירוע של "גרסה מול גרסה". ואולם, חרף האמור לעיל, בחרה היחידה החוקרת שלא לגבות עדות מהבת - **וזאת בשל אי הסכמתה של המתלוננת לכך.**

17. כאן המקום לציין, כי סעיף 4א(א) לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), התשט"ו-1955 קובע כי: **"ילד שיש לחקרו בעבירה המנויה בתוספת שאין הוא חשוד בביצועה, יוזמן לחקירה ויחקר בידיעת הורהו"**. לאמור, הסכמת הוריו של הילד איננה נדרשת כל עיקר לשם זימון הילד לגביית עדות, אלא די בכך שהם יעודכנו בדבר. אכן ברי שמטבע הדברים עמדת ההורים עשויה להיות רלוונטית לצורך קבלת החלטה בדבר זימונו של ילד לגביית עדות, ולא כל שכן כאשר מדובר בילד בן 7 בלבד. אולם במקרה כזה, נשאלת השאלה מדוע היחידה החוקרת כלל לא ביקשה לקבל את עמדתו של הנאשם בעניין. מה גם שלדידי, במקרים בהם מדובר ב"גרסה מול גרסה" וכאשר ברור שעדותו של הילד יכולה לשפוך אור על האירוע ולהטות בצורה מובהקת את הכף לכאן או לכאן, הרי שעמדת ההורים בעניין איננה צריכה לקבל משקל ממש. ובוודאי מקום בו ניצבים ההורים זה אל מול זה כאשר לכל אחד מהם אינטרס ברור ואף מנוגד לכך שהעדות תיגבה אם לאו.

זאת ועוד, כפי העולה מהמזכר, חוקרת הילדים החליטה כי מהימנות חקירתה של הילדה תהיה נמוכה, וזאת משום שהיא **"אינה מעוניינת לשתף פעולה ונמצאת במצב רגיש"**. אולם, את כל אלה קובעת חוקרת הילדים על בסיס שיחה עם המתלוננת בלבד ולא על סמך התרשמותה הישירה מהילדה. כך שיוצא אם כן, כי מצבה של הילדה ונכונותה לשתף פעולה לא הובררו עד תום.

לבסוף, יש גם להזכיר כי אף אם היחידה החוקרת סברה כי די בעדותה של המתלוננת כדי להביא להרשעתו של הנאשם, הרי שעדיין שומה עליה לפעול לשם חשיפת האמת, אף אם ייתכן שיהיה בפעולות אלה כדי להפריך את החשדות המיוחסים לנאשם; חובתה של היחידה החוקרת למצות את הליכי החקירה, בהיותה אמצעי לחשיפת האמת, מהווה אף חלק מזכותו של הנאשם למשפט הוגן (ע"פ 2697/14 ניסים דוד חדאד נ' מדינת ישראל, (06.09.2016) (להלן: **"עניין חדאד"**); ע"פ 5956/08 אל עוקה נ' מדינת ישראל, (23.11.2011); ע"פ 5386/05 בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל, (18.05.2006); ע"פ 721/80 שלמה תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (2) 466, 472 (1981); ועוד).

לאור כל אלה, וכפי שצינתי זה מכבר, הימנעותה של היחידה החוקרת לגבות את עדותה של הבת מהווה במקרה הנדון מחדל חקירה. נדמה כי היה על היחידה החוקרת לפעול ביתר תקיפות למול המתלוננת ולדרוש את הבאת הילדה לשם בחינת האפשרות לגבות ממנה עדות (לאחר שחוקרת הילדים תתרשם ממנה באופן בלתי אמצעי).

18. לאחר שקבעתי זאת, הרי שעדיין עומדת השאלה מה נפקותו של המחדל החקירתי האמור. בעניין זה יש לציין, כי על דרך הכלל, אין במחדל חקירה כשלעצמו כדי להביא לזיכוי, אלא שומה על בית המשפט לבחון בכל מקרה לגופו, האם המחדל האמור מקים חשש שמא קופחה הגנתו של הנאשם, וזאת משום שנוצר לו קושי להתמודד עם הראיות נגדו או להוכיח את גרסתו שלו. עוד יש לזכור, כי להבדיל מכללי הפסילה הנוגעים לגביית הודאה מנאשם, הרי שאין לזכות נאשם בשל מחדל חקירה אך משום הרצון "לחנך" את היחידה החוקרת (**עניין חדאד**, והפניות שם).

במקרה הנדון, לנוכח לשונו הברורה של סעיף 2א(א) לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), התשט"ו-1955, הנאשם לא יכול יהיה להביא את בתו לעדות במסגרת פרשת ההגנה, אלא אם היה מקבל אישור של חוקר ילדים לכך, ואילו לנוכח מחדל החקירה האמור, אישור או סירוב כאמור לא התקבל. יחד עם זאת, הנאשם לא ביקש באף שלב במהלך חקירתו במשטרה שתיגבה עדות מביתו, וגם במסגרת פרשת ההגנה לא פעל לשם קבלת אישור מחוקר ילדים לשם בחינת אפשרות העדתה. וכל זאת, כאשר היה מצופה ממנו שינהג כך, ככל שסבר כי יהיה בעדות זו כדי לתמוך בגרסתו.

בשים לב לאמור, נדמה כי הגנתו של הנאשם לא קופחה, בוודאי לא בצורה ניכרת, בשל מחדל החקירה וכי הדבר לא הקשה עליו בצורה ממשית להתמודד עם הראיות שנאספו נגדו או להוכיח את גרסתו. בנסיבות אלה אם כן, פחת המשקל שיש לייחס למחדל החקירה.

19. לסיכום נקודה זו, אציין כי אילו היינו עוסקים במחדל החקירה לבדו, הרי שלא היה בו, כשלעצמו, כדי להביא לזיכוי של הנאשם מהמיוחס לו באירוע הראשון. לא כל שכן, לאחר שבית המשפט קבע כי עוצמתו של מחדל החקירה האמור מוקהית במידת מה. הגם שכך ועל אף שמשקלו של מחדל החקירה איננו גבוה - עדיין יש ליתן עליו את הדעת, והוא מצטרף ומצטבר ליתר התמיהות ואי הדיוקים שמצאתי בגרסתה של המתלוננת, ואשר הולידו בליבי את הספק הסביר שמא הנאשם לא ביצע את המיוחס לו באירוע הראשון.

20. למול כל אלה, ניצבת עדותו של הנאשם, שכזכור היה העד היחיד אשר העיד מטעם ההגנה. הגם שגרסתו בכול הנוגע לאישום הראשון אינה חפה מקשיים, מצאתיה כעקבית וסדורה ככל שהדברים נוגעים לליבת האירועים, וזאת הן ביחס לעדות עצמה שנשמעה במהלך פרשת ההגנה והן ביחס להודעה שמסר תחילה בדירתו ולהודעות שנגבו ממנו במסגרת חקירותיו בתחנת המשטרה.

כך, כבר בעת תחקורו בדירה על ידי השוטר אמרה (ת/5), ולאחר מכן בחקירתו הראשונה במשטרה ביום 22.04.2016 (ת/8), הנאשם הכחיש את המיוחס לו, וטען כי היה מסוכסך עם המתלוננת במשך שבוע עובר ליום 22.04.2016, מה שהביא לידי כך שהם ישנו בחדרים נפרדים. לטענתו, הוא חזר לדירה לאחר שישב בחיק חבריו ושתה בקבוק בירה אחד, ובסך הכול שאל את המתלוננת מי שבר את הדלת בחדר השינה; לאחר שסירב להאמין לה שבתם עשתה זאת, החלה המתלוננת לקלל אותו והתקשרה למשטרה, תוך שאמרה לו כי "ייקחו אותו" (הנאשם אף הכחיש שלקח למתלוננת את הטלפון הנייד שממנו היא התקשרה), וזאת מבלי שהוא נקט כלפיה או כלפי בתו באלימות כלשהי, אלא אך משך את השמיכה שבה התכסתה. הנאשם לא שינה מהגרסה דנא גם במהלך עדותו בבית המשפט, היא לא נסתרה בצורה מהותית על ידי המאשימה והיא אף מתיישבת עם יתר הראיות שהוצגו לבית המשפט.

אכן כאמור, נמצאו אי דיוקים מסוימים בגרסתו של הנאשם, אולם אלה אינם נוגעים לליבת האירוע, והשתכנעתי כי הם נובעים מטבעו של הזיכרון האנושי ולא מתוך רצונו של הנאשם "לעוות את המציאות" או למסור דברים שלא כהווייתם. כך, הנאשם טען כי הוויכוח בינו לבין המתלוננת התרחש סמוך לשעה 23:00 (שזו השעה שלטענתו הוא חזר לדירה ערב האירוע הראשון), בעוד שלמעשה לא יכול להיות חולק כי הוויכוח האמור התגלע אך מספר שעות מאוחר יותר. אף לאחר שהנאשם עומת עם עובדה זו, הוא התבצר בעמדתו. אולם, לא מצאתי כי יש בסתירה זו, בהיותה רחוקה מליבת האירוע, כדי לשלול את גרסתו של הנאשם, ונדמה כאמור כי סתירה זו נעוצה בטבעו של הזיכרון האנושי. מה גם, שלטענת הנאשם בערב האירוע הראשון הוא נותר ללא סוללה בטלפון הנייד שלו (וכאשר לא הוכח שנשא עמו שעון), כך שנדמה כי לא יכול היה לדעת את השעה ואף נדמה כי ממילא אין לו כל מניע שלא לומר את האמת דווקא בנקודה זו, וזאת מקום בו שעת התרחשות הוויכוח אינה מעלה או מורידה לצורך ההכרעה בשאלה אם תקף את המתלוננת (ואיים על בתו) אם לאו.

אמנם בסיכומיה, ביקשה באת כוח המאשימה להצביע על סתירות נוספות שנפלו בגרסתו של הנאשם. אולם, ככל שהדברים נוגעים לאירוע הראשון, הרי שאין המדובר בסתירות, אלא בעיקר בפרטים שהוסיף הנאשם במהלך עדותו בבית המשפט, ושאליהם לא התייחס בהודעותיו במשטרה. כאשר בכל מקרה סתירות נטענות אלו אינן קשורות בליבת האירוע. כך למשל, אכן בהודעתו במשטרה טען הנאשם כי בערב האירוע הראשון היה אצל חבר, ואילו בעדותו בבית המשפט טען כי יצא לטייל על אופניו (עמ' 31, שורות 7-8) וישב עם חבריו בפארק ושתה בירה אחת (עמ' 37, שורה 15). לא מצאתי כי המדובר בסתירה של ממש, אם בכלל, ובוודאי לא סתירה אשר תטיל צל כבד על מלוא גרסתו. כך בכול הנוגע לדבריו של הנאשם במהלך עדותו, לפיהם המתלוננת לא מסרה לשוטרים, עת אלו הגיעו לדירה, כי הרביץ לה (עמ' 38, שורה

20. כפי העולה מדוחות הפעולה של השוטרים אשר הוזעקו לדירה (ת/5 ו-ת/6), הם ביצעו הפרדה בין בני הזוג, כך שבהחלט ייתכן שהמתלוננת מסרה דברים שהנאשם לא יכול היה לשמוע.

גם בנוגע ליתר הסתירות הנטענות, מצאתי כי אין המדובר בסתירות אלא לכל היותר פרטים שהנאשם לא העלה במהלך חקירתו במשטרה, ואשר נוגעים בעיקרם למניע של המתלוננת לייחס לו מעשים שלא ביצע.

21. הנה כי כן, לאור כל המפורט לעיל, לא מצאתי כי ניתן להעדיף את גרסתה של המתלוננת באופן מובהק ומלא על פני גרסתו של הנאשם. אכן סתירות ואי דיוקים בנקודות מסוימות, כשלעצמן, לא בהכרח יביאו לקביעה לפיה העדות כולה, כמכלול, איננה מהימנה (ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל).

22. מצאתי כי לנוכח הצטברותן וצירופן של התמיהות שעלו לנוכח גרסתה של המתלוננת ואי הדיוקים שנמצאו שם, הרי שלא ניתן להגיע למסקנה מרשיעה על סמך עדותה ולא ניתן לקבוע, ברמת ודאות של מעבר לספק סביר, כי הנאשם ביצע את המיוחס לו באירוע הראשון.

וידגש מיד, אין במסקנתי זו כדי ללמד שהמתלוננת איננה דוברת אמת או כדי לשלול גרסתה באופן מוחלט. ייתכן שגרסתה אף גוברת על זו של הנאשם במאזן ההסתברויות. אולם כאמור, אין די במאזן ההסתברויות כדי להביא להרשעתו של הנאשם, ובשעה שהאחרון הצליח לעורר ספק בליבי שמא לא ביצע את המיוחס לו באירוע הראשון, כי אז אין לבית המשפט מנוס מלהורות על זיכוי. ההכרעה בהליך הפלילי איננה דיכוטומית, ולא כל זיכוי של נאשם מלמד בהכרח כי בית המשפט נתן אמון מלא בגרסתו וראה בגרסה שנגדו כשקרת, ויפים לעניין זה דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 3250/10 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד סה(2) 482 (2012):

"יש להבין, כי כאשר שופט או שופטת מעריכים את מהימנותה של עדות המושמעת בפניהם, אין הדברים בהכרח בגדר שחור או לבן. במילים אחרות, האפשרויות העומדות בפניהם אינן שתיים קיצוניות: אמון מלא בדברים או קביעה שהדברים הם דברי שקר. במנעד שבין שתי האפשרויות האמורות נמצאות אפשרויות נוספות. כך, ניתן לקבוע כי מידת האמון הניתנת לדברי העדה או העד הינה כזו שמספיקה לשם קביעה, כי התביעה הוכחה במאזן ההסתברויות, אך אינה מספקת לשם הוכחה מעבר לספק סביר".

23. לסיכום, הריני מורה על זיכוי של הנאשם מכל העבירות אשר יוחסו לו במסגרת האירוע הראשון: איומים, תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג ותקיפה סתם של בת זוג.

האירוע השני

24. תחילה אציין, כי הצדדים אינם חלוקים בטענה כי האירוע השני התחיל בכך שהמתלוננת מצאה קונדום בכיס מכנסיו של הנאשם, מה שהביא לידי כך שהיא התעצבנה וקיללה אותו. עוד אין מחלוקת כי בסיומו של האירוע נגרמה למתלוננת חבלה במצחה, בעוד שהנאשם אף לא כופר בכך שייתכן שזו נגרמה מידי שול. אולם, בניגוד לדבריה של המתלוננת, הנאשם טוען כי הפעיל כוח כלפי האחרונה מתוך הגנה עצמית בלבד, לאחר שזו החלה לחנוק אותו (יצוין, כי בסעיף 7 בכתב האישום נטען כי האירוע התרחש בשעה 04:00 לפנות בוקר, אולם אין מחלוקת בין הצדדים כי האירוע התרחש מספר שעות לאחר מכן, בשעות הבוקר (עמ' 14, שורה 19; עמ' 35, שורה 13)).

למעשה, השאלה העיקרית אשר ניצבה לפתחו של בית המשפט בכל הנוגע לאירוע השני היא זו: האם עובר לתקיפתו של הנאשם, בוצעה תקיפה מצדה של המתלוננת כלפיו. אילו התשובה לשאלה הראשונה הייתה חיובית, כי אז היה על בית המשפט לקבוע אם בניסבות שנוצרו, זכאי הנאשם ליהנות מסייג ההגנה העצמית הקבוע בסעיף 34 לחוק העונשין.

עמוד 10

25. בניגוד לאמור בכול הנוגע לאירוע הראשון, באירוע זה מצאתי לקבל את גרסתה של המתלוננת במלואה ולדחות מכל וכל את גרסתו של הנאשם, ושוכנעתי מעבר לכל ספק סביר, כי האחרון ביצע את עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג, המיוחסת לו במסגרת האירוע השני, וכל זאת מבלי שהותקף קודם לכן על ידי המתלוננת. לנוכח האמור, הרי שאף מתייטר הצורך לבחון אם הנאשם עומד בכל תנאי סייג ההגנה העצמית.

26. גם באירוע זה, העדויות הישירות היחידות שהוצגו לבית המשפט, הינן עדויותיהם של המתלוננת והנאשם. אולם, והגם שכאמור אין מניעה להרשיע את הנאשם על סמך עדותה היחידה של המתלוננת, הרי שאף מצאתי כי יש בחומר הראיות משום חיזוקים לגרסתה, וזאת למול התמיהות שעלו לנוכח עדותו של הנאשם, בהתייחסו לאירוע השני, והתנהגותו המחשידה שנלוותה למעשיו, והכול כפי שאפרט להלן.

27. המתלוננת מסרה כי לאחר שמצאה את הקונדום בכיס מכנסיו של הנאשם, היא התעצבנה, קיללה את הנאשם וסירבה להחזיר לו אותו. או אז, לדבריה: **"... הוא בא ודחף לי את הידיים והרים אותי וזרק אותי על הספה. הילדה הייתה עדה לזה. באותו רגע שלקחתי לו הוא הביא לי סטירה ושרט אותי מצד ימין מעל הגבה. יש לי סימן שהסתרתי אותו במייק-אפ..."** (עמ' 14, שורות 22-25). בחקירתה הנגדית, ובמענה לשאלתה של הסגורית הכיצד היא טוענת שהנאשם הפיל אותה על הספה, בעוד שקודם לכן סיפרה כי הנאשם ישן בחדר השינה, המתלוננת הכחישה שחנקה את הנאשם עובר לכך שהוא תקף אותה, ומסרה: **"הוא לקח אותי על הספה והפיל אותי ונתן לי סטירה. הוא בא אחרי לחדר לקחת את הקונדום. כדי שלא אפול תפסתי לו את החולצה, אני לא חנקתי אותו. כדי לברוח הלכתי לסלון, הוא נתן לי סטירה, דחף אותי והפיל אותי על הספה, הוא שרט אותי מעל הגבה, לא חנקתי אותו, תפסתי לו את החולצה כדי שלא אפול ובסוף לא הצלחתי ונפלתי"** (עמ' 25, שורות 11-15).

מנגד, לטענת הנאשם, המתלוננת תפסה חזק את השרשרת שהייתה על צווארו עד שהוא לא הצליח לנשום, וזאת תוך כדי שהיא מקללת ומאשימה אותו בכך שבגד בה; הוא ביקש הימנה לשחרר את אחיזתה, ולאחר שזו לא חדלה ממעשיה, לדבריו: **"עשיתי לה ככה ליד שלה. תפסתי את שתי הידיים שלה ושחררתי מהחוט את היד שלה. אני הייתי ישן במיטה והיא עמדה מולי ותפסה אותי. ואז שחררתי את היד שלה ועד שאני התלבשתי היא פתחה את הדלת ורצה בחוץ, הלכתי לעו"ס"** (עמ' 35, שורות 18-23). בהמשך, במהלך החקירה הנגדית ובתשובה לשאלה כיצד הצליח להשתחרר מאחיזתה של המתלוננת בשרשרת, השיב: **"תפסתי את היד שלה ככה ושחררתי מהחוט את היד שלה ואחרי זה ראיתי שריטה פה. אני לא יודע אם ממני או ממנה, לא יודע כלום, זה היה עם ציפורניים, לא מכות ולא...אני לא יודע איך קרה את זה. אחרי ששחררתי אותה ראיתי את זה"** (עמ' 41, שורות 6-8). עוד לטענת הנאשם, במהלך כל העימות בינו לבין המתלוננת, הוא לא קם ממיטתו, כאשר לדבריו הוא היה ללא תחתון ולבש גופייה בלבד (עמ' 41, שורה 14; עמ' 42, שורה 1).

ביום מתן העדות, הנאשם ענד את השרשרת שלטענתו המתלוננת אחזה בה. לבקשת בית המשפט, הנאשם התקרב לדוכן על מנת שניתן יהיה להתרשם ממנה. כך צוין בפרוטוקול כי הנאשם עונד שרשרת העשויה מחוט דק עם תליון מכסף (עמ' 41, שורה 2). עוד יש לציין, כי הנאשם לא טען באף שלב כי כתוצאה ממעשיה של המתלוננת השרשרת נקרעה.

ואכן כאמור, המדובר בשרשרת העשויה חוט דקיק, ולהתרשמותו של בית המשפט לא ייתכן שיופעל עליה כוח כה רב, כפי שהנאשם טוען שהופעל מצדה של המתלוננת, מבלי שזו תיקרע. התרשמתי כי אילו המתלוננת הייתה תופסת בחוזקה בשתי ידיה בשרשרת, עד שהנאשם לא הצליח לנשום כטענתו, כי אז זו בוודאי הייתה נקרעת במהרה, מה שכאמור לא נטען שקרה.

ואולם, מסקנתי לפיה אין מקום ליתן אמון בגרסתו של הנאשם וכי יש לדחות את טענתו לפיה המתלוננת חנקה אותו באמצעות השרשרת, איננה מתבססת אך ורק על התמיהה האמורה, אלא על צבר של פירוט ואי דיוקים שנתגלו בגרסה שמסר, כמו גם על ראיות נוספות שהוגשו לבית המשפט, על התרשמותי הבלתי אמצעית מעדותו (ככל שזו נוגעת לאירוע השני) ועל התנהגותו המחשידה לאחר האירוע.

28. כך למשל, הנאשם טען כי כאשר המתלוננת הייתה שורטת אותו, הוא היה מצלם זאת (עמ' 35, שורה 4) והוא אף הגיש ארבע תמונות מהשנים 2014-2015, המתעדות סימני שריטה במקומות שונים על פניו וצווארו (נ/1-4/נ).

הדעת נותנת כי אילו המתלוננת הייתה תופסת בשרשרת שעל צווארו בעוצמה כה חזקה עד שהנאשם לא היה מצליח לנשום, כי אז היו נותרים סימני חבלה כלשהם, ולו קלים, על צווארו. אולם, אין לנאשם כל תצלום של הדבר, מה שאינו מתיישב עם טענתו לפיה נהג לצלם את סימני החבלה שהיו נגרמים לו כתוצאה ממעשיה של המתלוננת.

כאן גם אציין, כי המתלוננת טענה שהשריטות המתועדות בתמונות אשר הוגשו מטעם ההגנה, נגרמו לנאשם במהלך עבודתו (עמ' 26, שורה 5). אינני נדרשת להכריע בשאלה אם שריטות אלו נגרמו כתוצאה ממעשיה של המתלוננת. שכן, אין כל צורך בתמונות אלו כדי ללמוד על כך שבין הנאשם למתלוננת שררה מערכת יחסים קלוקלת ועכורה, המלווה באמוציות רבות, כעס, תוקפנות מילולית וכיוצא באלה. די בעדויותיהם בבית המשפט של הנאשם, המתלוננת והעובדת הסוציאלית כדי להיווכח בכך. ככל שההגנה מבקשת ללמד באמצעות תמונות אלו כי המתלוננת נקטה בעבר באלימות פיזית כלפי הנאשם, הרי שגם אם אקבל טענה זו, עדיין יש לזכור כי לא המתלוננת היא שנאשמת בתיק שבפניי. אכן, ברי כי העובדה שהמתלוננת נהגה בעבר באלימות כלפי הנאשם יכולה להקרין ולהיות רלוונטית אף בנוגע לטענתו להגנה עצמית. אולם - אף אם אצא מנקודת הנחה כי המתלוננת היא שגרמה לשריטות המתועדות בתמונות שהוגשו - הרי שעדיין שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי במקרה הנדון זו לא תקפה את הנאשם עובר לקרות האירוע השני המתואר בכתב האישום.

29. עוד יש להוסיף, כי בגרסתו של הנאשם לא ניתן למצוא הסבר מניח את הדעת לחבלה שנגמרה בסופו של יום למתלוננת. כך, הנאשם טען כי תפס את שתי הידיים של המתלוננת ושחרר אותן מהשרשרת (עמ' 35, שורה 21); וכי לאחר ששחרר את ידיה כאמור, הוא הבחין בשריטה על מצחה, אך הוא לא יודע אם הוא גרם לכך או שמא זה נגרם מציפורניה של המתלוננת (עמ' 36, שורות 1-2). גם כשנשאל בעניין בחקירה הנגדית, מסר כי הוא "לא יודע כלום", וכי איננו יודע כיצד נגרמה השריטה. כלשונו של הנאשם: **"תפסתי את היד שלה ככה ושחררתי מהחוט את היד שלה ואחרי זה ראיתי שריטה פה. אני לא יודע אם ממני או ממנה, לא יודע כלום, זה היה עם ציפורניים, לא מכות ולא...אני לא יודע איך קרה את זה. אחרי ששחררתי אותה ראיתי את זה"** (עמ' 41, שורות 6-8).

יוצא אפוא, כי אף אם אקבל את טענתו של הנאשם, הרי שעדיין אין בה כדי להסביר הכיצד נגרמה החבלה שעל מצחה של המתלוננת. אכן ייתכן כי במהלך התקוטטות ייגרמו חבלות שלא תמיד המעורבים בקטטה ידעו להצביע ולספר מה בדיוק הביא לגרימתן. אולם, במקרה הנדון הנאשם ציין יותר מפעם אחת כי בסך הכול אחז בידיה של המתלוננת בעוד שזו חנקה אותו, ושחרר אותן מהשרשרת. משכך, ברגע שידיה של המתלוננת, כך לטענת הנאשם, אווזות בשרשרת שעל צווארו, ואילו הוא אווז עם ידיו בידיה שלה - הרי שבתרחיש כזה, לא ייתכן שהמתלוננת תישרט במצחה. וגם בכך יש כדי להחליש את גרסתו של הנאשם.

כאן גם מצאתי להתייחס לטענת ההגנה בסיכומים, לפיה המתלוננת לא מתארת את האופן שבו נשרטה. כך נטען, כי המתלוננת תיארה שהנאשם דחף אותה לספה ונתן לה סטירה, אבל אין בדבריה הסבר לאופן שבו נגרמה השריטה שעל מצחה (עמ' 51, שורות 12-15).

לא מצאתי ממש בטענה זו. בחקירתה הראשית, מוסרת המתלוננת כך: **"ואז הוא בא ודחף לי את הידיים והרים אותי וזרק אותי על הספה. הילדה הייתה עדה לזה. באותו רגע שלקחתי לו הוא הביא לי סטירה ושרט אותי מצד ימין מעל הגבה. יש לי סימן שהסתרתי אותו במייק-אפ"** (עמ' 14, שורות 22-25); ובחקירתה הנגדית: **"הוא לקח אותי על הספה והפיל אותי ונתן לי סטירה... כדי לברוח הלכתי לסלון, הוא נתן לי סטירה, דחף אותי והפיל אותי על הספה, הוא שרט אותי מעל הגבה, לא חנקתי אותו, תפסתי לו את החולצה כדי שלא אפול ובסוף לא הצלחתי ונפלתי"** (עמ' 25, שורות 11-15).

מדבריה של המתלוננת ניתן ללמוד כי הנאשם "הביא לה סטירה ושרט אותה". לאמור, הלה טוענת כי הנאשם ביצע שתי פעולות נפרדות של סטירה ושריטה, מה שבוודאי מסביר כיצד הופיעה השריטה על מצחה. אולם, גם אם אלך לשיטת ההגנה, ואראה בדבריה של המתלוננת כאילו היא מתכוונת לכך שהנאשם ביצע פעולה אחת בלבד: סטירה שגרמה לשריטה, הרי שעדיין המתלוננת מתארת מסכת של אלימות נוספת, לצד הסטירה, שבכל שלב שלה היא הייתה עלולה להישרט, ונדמה כי אין מקום לצפות ממנה שתדע להצביע במדויק מתי היא נשרטה במצחה, האם בשלב שהנאשם דחף אותה; הרים אותה; זרק אותה לספה; או סטר לה - וכל זאת כאשר אין מחלוקת על עצם העובדה שהיא נשרטה במהלך העימות עם הנאשם.

גם בעצם העובדה שהמתלוננת לא סיפרה לעובדת הסוציאלית את כל השתלשלות התקיפה לפרטי פרטים ואת האופן המדויק שבו נגרמה לה השריטה, אין בה לדידי כדי להחליש את גרסתה או להשליך על מהימנותה, וזאת בניגוד לטענת ההגנה בסיכומיה (עמ' 49, שורות 22-24).

30. לכל האמור עד כה, נוספת גם התרשמותי הבלתי אמצעית של בית המשפט מהנאשם. להבדיל מהחלקים בעדותו אשר התייחסו לאירוע הראשון והשלישי, התרשמתי כי בעת תיאורו של הנאשם את מעשיו באירוע השני, עדותו הייתה מהוססת ולא קוהרנטית בנקודות רבות. התרשמתי כי הנאשם ניסה להתחמק משאלות שאינן נוחות לו, להפריז במעשיה של המתלוננת ולמזער את מעשיו שלו.

כך למשל, התרשמתי כי הנאשם, אשר טען בתחילה כי במהלכו של האירוע השני הוא נותר כל העת שוכב במיטה, לא ידע להסביר את דבריו, לפיהם ידע כי המתלוננת הלכה לעובדת הסוציאלית לאחר קרות האירוע (עמ' 42, שורה 2). לאחר שהנאשם אמר כי ידע שהמתלוננת הלכה לעובדת הסוציאלית, ונשאל מנין ידע זאת ואם עקב אחריה, התרשמתי כי הוא ניסה להתחמק ממתן תשובה ברורה, וכי התשובות שמסר "נשלפו מהשרוול" באותו הרגע.

דברים דומים צריכים להיאמר גם בכול הנוגע לגרסתו של הנאשם באשר להגעתו לעבודתה של המתלוננת ושטיפת החבלה שעל מצחה. אמנם הנאשם לא הואשם במעשים אלה בכתב האישום, אך כשנשאל בחקירה הנגדית אם ניסה לשטוף למתלוננת את השריטה שעליה (עמ' 43, שורה 1), בשירותי הגברים שבעבודתה, התרשמתי כי תשובתו הייתה מגומגמת ומהוססת, וכי הלה ניסה להסתיר ולהתחמק ממתן תשובה ישירה לשאלה זו (יצוין גם, כי אף שהדברים הוטחו בו בעת חקירתו במשטרה ביום 22.04.2016, הנאשם אמנם התייחס להגעתו למקום עבודתה של המתלוננת, אך נמנע מלמסור את גרסתו בכול הנוגע לשטיפת השריטה בשירותי הגברים).

31. גם לגופו של עניין, מצאתי כי התנהגותו של הנאשם לאחר קרות האירוע השני הינה מחשידה ומעוררת תמיהות ביחס לגרסתו. כך למשל, בחקירתו במשטרה ביום 22.04.2016 ובהתייחסו לחבלה שנגרמה למתלוננת, טען הנאשם כי **"יצא לה טיפה של דם כמו שעושים חיסון גם עובדת סוציאלית ראתה את זה. זה לא היה משהו רציני"** ו**"אין לה כלום עכשיו זה היה טיפה"** (שורות 62-63 ו-73). בעדותו בבית המשפט, מסר הנאשם כי ראה שלמתלוננת יש **"שריטה טיפה במצח"** (עמ' 36, שורה 1) ו**"זה היה טיפה..."** (עמ' 42, שורה 20).

כך גם, הנאשם הכחיש בחקירה הנגדית כי שטף בכוח את השריטה שהייתה למתלוננת, אך אישר שביקש ממנה לשטוף

עמוד 13

אותה: "אמרתי לה תשטפי, למה את מראה ככה לאנשים, זה גדול, מדובר במשהו קטן" (עמ' 43, שורה 2).

ראשית, וכפי שכבר צוין לעיל, מצאתי כי התנהגותו של הנאשם כשלעצמה, ובכלל זה הבקשה לשטוף את החבלה והחשש שמא אנשים יבחינו בה, מעוררת חשד מה ומשליכה על מהימנותו של הנאשם בנוגע לאירוע כולו. שנית, לטענת הנאשם כאמור, למתלוננת הייתה אך שריטה קטנה על מצחה, "טיפה"; "כמו חיסון" - כך שאף אם אקבל את טענתו לפיה רק ביקש מהמתלוננת לשטוף את השריטה, עדיין נותר לתמוה מדוע הוא בכלל מצא לנכון לבקש ממנה לעשות זאת. אם מדובר ב"טיפה" בלבד, כטענת הנאשם, הרי שהדעת נותנת כי ממילא לא הרבה היה נותר ממנה כעבור מספר שעות, ומכאן שלא ניתן ליישב בין טענתו של הנאשם לפיה למתלוננת הייתה חבלה קטנה מאוד עם מעשיו ועם בקשתו ממנה לשטוף את החבלה. כי אז למה לו לבקש מהמתלוננת לשטוף אותה?

32. זאת ועוד, טענתו של הנאשם לפיה למתלוננת נגרם פצע קטן, "טיפה" ו"כמו חיסון", אף אינה מתיישבת עם עדותה של דבורה אשר ראתה את המתלוננת ואת החבלה שעל מצחה בסמוך להתרחשות האירוע השני, ואשר מסרה בעדותה כי ראתה את המתלוננת "**מאוד נסערת ועם שריטה שמדממת**" (עמ' 9, שורות 23-24). גם בעדותה בתחנת המשטרה ביום 22.04.2016 (ת/1), אשר הוגשה חלף חקירה ראשית, הלה מסרה כי המתלוננת הגיעה אליה נסערת מאוד ו"**הייתה לה שריטה במצח מעל עין ימין אם אני לא טועה יצא עדיין דם**" (שורות 12-13) (ליתר פירוט אודות עדותה של דבורה ראו סעיף 32 להלן). לאור אלה, אף מתחזקת מסקנתי לפיה הנאשם מנסה לצמצם ולמזער את מעשיו באירוע השני.

כאן גם יש לציין, כי בניגוד לנאשם (ובניגוד לאירוע הראשון), המתלוננת לא ביקשה לצמצם את חלקה ולהמעיט במעשיה באירוע השני, והודתה בפה מלא כי כשמצאה את הקונדום בכיס מכנסיו של הנאשם, היא התעצבה וקיללה אותו (עמ' 14, שורה 22), ואף לא הסתירה כי כעסה על הנאשם על כך שפנה לעובדת הסוציאלית ועל כך שאמר שהוא "יכנס ללב שלה לאט לאט" (עמ' 18, שורה 8).

33. כאמור, מצאתי חיזוק לגרסתה של המתלוננת בעדותה של העובדת הסוציאלית. בנקודה זו, אציין תחילה כי התרשמתי שהעובדת הסוציאלית הינה עדה מהימנה, אשר מסרה את הדברים כהווייתם וכפי שזכרה אותם, מבלי שניסתה לצייר תמונה שבהכרח תיטיב עם אחד הצדדים. עוד יש לציין, כי במהלך חקירתה הראשית, בית המשפט התיר לעדה להימנע מלענות על שאלות אשר בתשובות להן יהיה משום פגיעה בחיסיון שבין עובד סוציאלי למטופל, כאמור בסעיף 50 לפקודת הראיות, ואף התרה בבאת כוח הנאשם להימנע מלשאול שאלות שעלולות לפגוע בחיסיון זה. יחד עם זאת, ברי כי ככל שהעדה בחרה לענות על השאלות, הרי שאף אם יש בכך כדי לפגוע בחיסיון, הן עדיין קבילות לכל דבר ועניין (הנאשם ויתר על החיסיון).

לגופם של דברים, עדותה של העובדת הסוציאלית בתחנת המשטרה מיום 22.04.2016 (ת/1) הוגשה בהסכמת ההגנה חלף חקירתה הראשית. במוקד עדות זו נמצא האירוע השני. הלה תיארה פגישה טעונה ומלווה בכעס רב בין בני הזוג, שהתקיימה כשבועיים עובר לקרות האירוע השני, ושבסופה הגיעו בני הזוג להחלטה לפיה הם יתגרשו (ת/1, שורות 7-9). דבורה ביקשה ללוות את הליך הגירושין, אך המתלוננת לא הגיעה לפגישות.

אשר לאירוע השני, העדה מסרה כי המתלוננת הגיעה למשרדה בערך בשעה 08:10 "**כשהיא נסערת מאוד והייתה לה שריטה במצח מעל עין ימין אם אני לא טועה יצא עדיין דם מהשריטה**" ובתשובה לשאלה מה קרה, מסרה "**זאת מתנה מבעלי**" (ביטוי שגם המתלוננת השתמשה בו בעת עדותה בבית המשפט (עמ' 15, שורות 5 ו-14)), בעודה מצביעה על השריטה (ת/1, שורות 12-13). בהמשך עדותה, דבורה מוסרת שהמתלוננת סיפרה כי מצאה קונדום בכיס מכנסיו של הנאשם, וכששאלה אותו לפרש העניין, הוא התעצבן והרביץ לה. אולם, העובדת הסוציאלית מסרה כי אינה זוכרת כיצד הנאשם תקף אותה (ת/1, שורות 15-18). דברים דומים נמסרו מפיה של דבורה גם בחקירתה הנגדית בבית

המשפט.

עדוּתה זו של דבורה, שכאמור מצאתי אותה כמהימנה, הינה עדות מפי השמועה. אולם זו קבילה להתקבל כראיה במשפט מכוח סעיף 10 לפקודת הראיות, בהיותה עדות של קורבן עבירה, וזאת בשים לב לכך שלא יכולה להיות מחלוקת כי אמירתה של המתלוננת, הנוגעת במישרין למעשה העבירה, נשמעה באוזניה של העובדת הסוציאלית בסמוך לקרות האירוע, וייתכן שאף בהזדמנות הראשונה שהייתה למתלוננת לספר את סיפור העבירה. ודוק, אמירתה זו של המתלוננת קבילה לא רק לעצם אמירת הדברים, אלא אף לאמיתות התוכן. אולם על כל פנים, במקרה הנדון הרשעתו של הנאשם מתבססת על עדוּתה של המתלוננת, בעוד שעדוּתה של העובדת הסוציאלית מהווה חיזוק בלבד לעדוּת זו.

34. מסקנתי לפיה עדוּתה של העובדת הסוציאלית מהווה חיזוק לגרסתה של המתלוננת, אף מתעצמת לנוכח המצב הנפשי שבו הייתה שרויה המתלוננת ("נסערת מאוד" - ת/1, שורה 12; עמ' 9, שורה 24) עת הגיעה למשרדה של הראשונה. מה גם שכאמור, מצב נפשי זה כשלעצמו, אף הוא יכול לשמש חיזוק לעדוּתה של המתלוננת (ע"פ 1275/09 פלוני נ' מדינת ישראל, (01.09.2009)).

בשוליה של נקודה זו אציין, כי לא מצאתי ממש בטענת ההגנה לפיה עדוּתה של העובדת הסוציאלית מחזקת את גרסת הנאשם דווקא (עמ' 49, שורות 12-14). זאת לאור הדברים אשר פורטו לעיל, ובשים לב לעובדה כי הנאשם נפגש עם העובדת הסוציאלית ושטח בפניה את גרסתו שלא באופן ספונטני, אלא אך לאחר פגישתה של העובדת הסוציאלית עם המתלוננת ובעקבות פגישה זו (אחרי שלטענתי ידע כי המתלוננת מתכוונת לספר את שאירע ולהראות לה את החבלה שעל מצחה (עמ' 42, שורות 13-14)), ולאחר שהיה לו די והותר זמן לשקול בדבר ולגבש את גרסתו. כך גם, אין בידי לקבל את טענת ההגנה, לפיה המתלוננת פנתה לעובדת הסוציאלית ולא למשטרת ישראל בשל חששה להסתכן בכך שגרסתו של הנאשם, אשר טוען כי המתלוננת היא שתקפה אותו ראשונה, תיחשף. המדובר בטענה ספקולטיבית ונעדרת כל תימוכין, כאשר השכל הישר דווקא מלמד כי אם אכן המתלוננת הייתה תוקפת ראשונה את הנאשם וחוששת כי הדבר ייחשף, כי אז הייתה נמנעת גם מפנייה לעובדת הסוציאלית.

אדרבא, עצם פנייתה לעובדת הסוציאלית והיעדר החשש מפני חשיפת האירוע, יכולה להוות אינדיקציה מסוימת לכך שלא תקפה את הנאשם. וזאת בניגוד למעשיו של האחרון, אשר ביקש להסתיר את מעשיו, עת פנה למתלוננת בבקשה לשטוף את החבלה כדי שאנשים לא יראוה.

35. עוד ולמעלה מהצורך יצוין, כי גם סימני אלימות על קורבן עבירה יכולים לשמש כחיזוק לעדוּתו (ע"פ 6164/10 פלוני נ' מדינת ישראל, (20.02.2012)). אולם, במקרה הנדון אין מחלוקת על קיומה של החבלה והנאשם אף לא מכחיש שייתכן שזו נגרמה מידי שלו. אשר על כן, מקום בו אין מחלוקת בנוגע לכך שסימן החבלה הופיע לאחר העימות בין הנאשם למתלוננת, אלא אך בדבר הנסיבות שאפפו את העימות, הרי שברי כי קיומו של סימן חבלה, כשלעצמו, לא יהיה בו בהכרח כדי לשמש כחיזוק לעדוּתה של המתלוננת.

36. אכן, לא התעלמתי מהסתירה הקיימת בין עדוּתה של המתלוננת לבין זו של העובדת הסוציאלית בנוגע לשאלה באיזה מועד התקיימה אותה פגישה משותפת, וזאת כאשר מעדוּתה של האחרונה עולה כי זו התקיימה עובר לאירוע השני, ואילו המתלוננת טוענת כי היא התקיימה לאחריו.

בשים לב לעובדה כי פגישה זו נרשמה ביומנה של העובדת הסוציאלית (עמ' 7, שורה 26), ובהעדר כל מניע שלא לומר את הדברים כהווייתם, הטענה לפיה פגישה זו התקיימה עובר לאירוע השני היא המקובלת עליי. הגם שכך, לא מצאתי כי יש בסתירה זו כדי לפגום במהימנותה של המתלוננת ובאמינות דבריה כמכלול (ככל שהם נוגעים לאירוע השני). כאמור זה מכבר, סתירות ואי דיוקים בנקודות מסוימות, כשלעצמם, לא בהכרח יביאו לקביעה לפיה העדות כולה, כמכלול, איננה מהימנה (ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, 224 (2002); ע"פ 433/13 מדינת ישראל נ'

פלוני, (02.06.2014)). מה גם, שבמקרה הנדון אין המדובר בסתירה הנוגעת לליבת האירוע, וייתכן שמקורה בחולשתו של הזיכרון האנושי ובבלבול שנפל אצל המתלוננת. בדומה למה שציינתי כבר קודם לכן, אין צורך בכך שפגישה זו תתקיים עובר לאירוע השני, כדי ללמד כי היחסים בין בני הזוג התנהלו בצורה לא תקינה באותה עת. בעניין זה, די בעובדה שבני הזוג נמצאים תחת טיפולה של העובדת הסוציאלית מזה כשלוש שנים. לצד האמור יש לציין, כי אין בעצם העובדה שהיחסים בין בני הזוג עלו על שרטון, מה שלכאורה נותן למתלוננת מניע לייחס לנאשם מעשים שכלל לא ביצע, כדי ללמד בהכרח שכך היא נהגה (ואכן לא התרשמתי שזה המצב במקרה הנדון).

גם לא השתכנעתי כי עצם העובדה שהמתלוננת לא הגיעה בצורה תכופה לפגישות עם העובדת הסוציאלית או כי במהלך הפגישה המשותפת הפגינה תוקפנות מילולית כלפי הנאשם יכולה להקים את הספק הסביר ולהביא לזיכויו של הנאשם.

37. כך גם, לא נעלמה מעיני העובדה כי התלונה על האירוע השני נמסרה אך כחודש לאחר התרחשותו, אך לא מצאתי כי יש בכך כדי להביא להפחתה ניכרת ממשקל עדותה של המתלוננת.

ראשית, לא היה בשיהוי זה כדי לפגום בהגנתו של הנאשם או להוות לו קושי ראיתי, וזאת בשעה שהוא ידע למקם את האירוע בנקודת זמן מדויקת ואף זכר היטב את מעשיו ומסר גרסה ברורה בנדון. שנית, בהינתן העובדה כי עסקינן בשיהוי של כחודש אחד בלבד, לא מצאתי כי היה בו כדי לשחוק את זיכרונם של המתלוננת או הנאשם. מה גם, שהגרסה שמסרה המתלוננת (ובמידה רבה גם הנאשם) במשטרה ובעדותה בבית המשפט, נמסרה גם לעובדת הסוציאלית בסמוך לקרות האירוע.

בנוסף לכל אלה ואף ביתר שאת, ייאמר כי בפסיקת בית המשפט העליון קיימת מגמת ריכוך של הכלל לפיו יש להפחית מהמשקל שניתן לעדות כבושה עת עסקינן בעבירות מין או אלימות במשפחה, ואת הטעמים לכך אביא מפי אומרים, כב' השופט א' רובינשטיין בע"פ 7844/09 **ברכאת ג'ראר חוסין נ' מדינת ישראל**, (02.06.2010):

"אין צורך להכביר מלים על כך, והדבר בא לידי ביטוי לא אחת בפסיקה, שתלונה על עבירות במשפחה יכול שתוגש לאחר תקופה ממושכת, נוכח הנסיבות המיוחדות בתוך המשפחה, כך על דרך הכלל, וכך בחברה שמרנית בפרט. הקושי הנפשי של פריצת המעגל הסגור, הפנימי, של המשפחה והסביבה אל עבר הרשויות, המחירים האישיים והחברתיים הכרוכים בכך, שלעיתים הם כבדים - כל אלה הם שיקולים קשים, הכרוכים בהתלבטות רבה בטרם הגשת תלונה, ועל כן מתייחסים בכגון דא לעדות כבושה באופן שאינו כ"שיגרה".

כן ראו דבריה של השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (11.10.2007).

בשוליה של נקודה זו, אציין כי לנוכח האמור אף אינני נדרשת לטענת המאשימה לפיה השיהוי בהגשת התלונה נובע דווקא מ"תסמונת האישה המוכה" (עמ' 48, שורות 1-2). מה גם, שממילא טענה זו נטענה במידה רבה בעלמא, מבלי שנמקה כל עיקר.

38. לבסוף, יצוין כי מעדותה של המתלוננת עולה כי בתה הייתה עדה גם לאירוע השני (עמ' 14, שורה 24), אך כזכור עדותה לא נגבתה על ידי יחידת החקירה. אולם, הדברים אשר נאמרו בעניין זה בעת ניתוח האירוע הראשון צריכים להיאמר גם כאן, ורק אזכיר כי מחדל חקירה כזה או אחר, כשלעצמו, לא יביא לזיכויו של הנאשם באופן אוטומטי, ובית המשפט מחויב לבחון בכל מקרה לגופו אם המחדל האמור מקים חשש שמא קופחה הגנתו של הנאשם, וזאת משום שנוצר לו קושי, בין אם להתמודד עם הראיות נגדו ובין אם להוכיח את גרסתו שלו.

כשם שקבעתי באירוע הראשון, ומאותם הטעמים, גם כאן סבורתי כי מחדל החקירה האמור לא יכול להביא לבדו לזיכויו

של הנאשם. מה גם, שבמקרה הנדון כלל לא נהיר מאליו כי המתלוננת מסרה בעת מתן עדותה בתחנת המשטרה כי הבת הייתה עדה גם לאירוע זה (כאשר לא ניתן ללמוד את הדברים באופן ברור מהמזכר שהוגש), כך שייתכן כי כלל אין המדובר במחדל חקירתי.

39. לאור כל האמור לעיל, ומשהשתכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי המתלוננת לא תקפה את הנאשם עובר לתקיפתו שלו (אלא לכל היותר תפסה בחולצתו בזמן שהוא הפיל אותה), הרי שממילא גם אינני נדרשת לבחון את השאלה אם מתקיימים במקרה הנדון התנאים הקבועים בסעיף 34 לחוק.

40. לסיכום, לאחר שמצאתי כי יש ליתן אמון מלא בגרסתה של המתלוננת, ככל שהיא נוגעת לאירוע השני, ובשים לב לחיזוקים לגרסתה זו, כפי שאלה פורטו, לצד התרשמותי האמורה מגרסתו של הנאשם ויתר הנסיבות אשר עמדתי עליהן, שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את המיוחס לו באירוע השני בכתב האישום. משכך, הריני מרשיעה אותו בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג.

האירוע השלישי

41. לאחר שבחנתי את הראיות הנוגעות לאירוע השלישי, הגעתי לכלל מסקנה כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו באירוע השלישי בכתב האישום.

42. גם באירוע זה, הראיות **הישירות** היחידות שהובאו בפני בית המשפט הינן עדויותיהם של הנאשם והמתלוננת. לאחר שבחנתי והתרשמתי מעדותה של המתלוננת, באתי לכלל מסקנה כי לא ניתן להעדיפה באופן מובהק על פני זו של הנאשם. מה גם, שבניגוד להתרשמותי מעדותו של הנאשם בכל הנוגע לאירוע השני, הרי שכאן לא מצאתי כי יש מקום להטיל דופי בעדותו, כאשר זו הייתה רציפה וקוהרנטית, לא נסתרה בראיות חיצוניות ותוך שהתרשמתי כי הוא מוסר את הדברים כהווייתם, מבלי להתחמק או לנסות להסתיר דברים שאינם נוחים לו.

בהינתן האמור, ומשלא מצאתי כי יש ביתר הראיות (אף לא בתעודה הרפואית אשר הוגשה לעיוני (ת/3)) כדי לחזק את עדותה של המתלוננת, הרי שמצאתי להורות על זיכוי של הנאשם מהמיוחס לו באירוע השלישי בכתב האישום.

להלן הנימוקים עליהם מתבססת מסקנתי האמורה.

43. המתלוננת התלוננה במשטרה על המעשים המיוחסים לנאשם באירוע השלישי, אשר לטענתה התרחשו בתאריך 07.02.2016 אך כעבור כחודשיים וחצי, ביום 22.04.2016, עת נגבתה עדותה בנוגע לאירוע הראשון. המתלוננת גם לא סיפרה במיון בית החולים כי הגיעה לשם מאחר שהנאשם דרך על בטנה, כשם שלא סיפרה על כך לעובדת הסוציאלית, עת באה להראות לה את השריטה שהנאשם גרם לה באירוע השני.

בחקירתה הראשית, מסרה המתלוננת כך: **"במיון לא סיפרתי כי רציתי להיפרד איתו בשלום ולא רציתי שניכנס למצב כלכלי קשה"** (עמ' 16, שורות 4-5). גם בחקירתה הנגדית, כשנשאלה מדוע לא סיפרה שהותקפה על ידי הנאשם, אמרה בתחילה כי: **"אני לא רציתי להגיד"** (עמ' 22, שורות 25-26). אולם, בהמשך החקירה הנגדית, כשנטען כלפיה כי היא שיקרה בנקודה זו, וזאת משום שאמרה לנאשם שהיא הולכת לקופת חולים, קטעה המתלוננת את דבריה של באת כוח הנאשם ואמרה: **"לא, לא, לא. אני יודעת את הנוף שלי שהוא דרך עלי, אני מרגישה את הבטן שלי. הוא אמר לי שאני לא אגיד בבית החולים ושהוא יסתדר איתי"** (עמ' 23, שורות 5-6).

הנה כי כן, לאחר שהמתלוננת חזרה מספר פעמים על כך שהיא זו שלא רצתה לספר שהותקפה על ידי הנאשם, מבלי

שהזכירה את האחרון כלל, לפתע היא העלתה טענה כי הנאשם היה זה שביקש ממנה לא לספר זאת. כשעומתת עם סתירה זו על ידי באת כוח הנאשם, השיבה בלשון רפה: **"גם, להסתדר איתו"** (עמ' 23, שורה 8); וכי היא רצתה "להסתדר" עם הנאשם, אבל גם הוא אמר לה לא לספר (עמ' 23, שורות 9-11). בנקודה זו, התרשמתי משפת גופה של המתלוננת ומהצורה שבה מסרה את הדברים, ומכך שלאחר שהבינה שהתגלעה סתירה בעדותה ועומתת עמה, תחילה ניסתה להתחמק ממתן הסבר לסתירה זו, ולאחר מכן ניסתה ליישב בצורה מלאכותית בין שתי הגרסאות.

44. כאן ראיתי לנכון להדגיש, כי מצאתי שלא ניתן לתת אמון מלא בעדותה של המתלוננת לנוכח מה שפורט לעיל (ועוד יפורט בהמשך) **ולא** בשל כבישת העדות כשלעצמה. שכן, אותם הטעמים שעמדתי עליהם קודם לכן, עת בחנתי את המשמעות הראייתית שיש לייחס לכך שעדותה של המתלוננת בכל הנוגע לאירוע השני הינה עדות כבושה, יפים גם לעניין האירוע השלישי.

45. תמיהה נוספת שעולה לנוכח עדותה של המתלוננת, טמונה בכך שבשום שלב היא לא סיפרה שפנתה קודם לקופת החולים ורק אחר כך למיון. רק בחקירתה הנגדית, לאחר שהסנגורית הטיחה בה שלטענת הנאשם היא (המתלוננת) אמרה לו שהיא הולכת לקופת חולים משום שחשה כאבים בבטנה ו"בעיות עם המחזור", התברר מתשובתה כי אכן הופנתה למיון על ידי קופת החולים (עמ' 23, 12-16).

יוצא אפוא, כי המתלוננת נמנעה מלספר אודות כל שלביו של האירוע השלישי, בעוד שדווקא גרסתו של הנאשם (אשר העמיד את המתלוננת על אי הדיוק שלה), היא שמתיישבת בצורה טובה יותר עם המציאות העובדתית.

עוד מצאתי לציין בנקודה זו, כי עדותה של המתלוננת בתחנת המשטרה לא הוגשה לעיוני, אולם מתשובותיה בחקירה הנגדית ניתן להסיק כי גם שם לא סיפרה על כך שפנתה קודם לקופת החולים. על כל פנים, לא הוגש לעיונו של בית המשפט כל מסמך רפואי מטעם קופת החולים, כך שלא אוכל להתרשם מתלונותיה של המתלוננת, מהדברים שמסרה שם לרופא וממצאיו של האחרון. ייתכן כי אילו המסמך היה מוגש לבית המשפט, היה בו כדי לתמוך בגרסת הנאשם, לפיה המתלוננת התלוננה על כאבי בטן ובעיות במחזור הנשי. אולם, אפשרות זו נמנעה מהנאשם לנוכח העובדה שהמתלוננת לא סיפרה כלל אודות ביקורה בקופת החולים עובר לפנייתו למיון, וזאת יש לזקוף לחובתה.

46. יצוין כי פרט אחרון זה, איננו הפרט היחיד שנשמט מסיפורה של המתלוננת, והתברר רק בשלב מאוחר יותר. שכן, בעדותה הראשית הלה טענה כי: **"... הנאשם הגיע בלילה, באחת עשרה בלילה ואמר לי תאכלי בכח אוכל אמרתי לו שאין לי תיאבון עכשיו לילה. הגשתי לו אוכל והוא אמר לי שאני יאכל איתו בכח. אמרתי לו שאכלתי לפני שבאת. קמתי וישר הוא בא והפיל אותי על הרצפה ודרך לי על הבטן ואז בבוקר לא יכולתי לקום ולא זזתי"** (עמ' 15, שורות 22-25). אולם, מחקירתה הנגדית הסתבר כי המתלוננת לא סיפרה במשטרה את כל השתלשלות העניינים שקדמה למעשה התקיפה עצמו (עמ' 24, שורה 3).

לצד האמור, יש לציין כי בית המשפט לא יעניק משקל רב, אם בכלל, לחסר זה. וזאת משום שבהחלט ייתכן שבעת מסירת עדות בתחנת המשטרה יישמטו מדבריו של מוסר העדות פרטים שאינם נוגעים ישירות למעשה העבירה או שהוא יסבור באותה עת, גם אם בטעות, כי פרטים מסוימים אינם רלוונטיים לעניין הנחקר.

47. זאת ועוד, אף אם המתלוננת לא רצתה לספר שהנאשם תקף אותה, עדיין לא נהיר לבית המשפט מדוע בחרה להתלונן בחדר המיון דווקא על כאבים בבטן **ודלקת** (עמ' 16, שורה 1). הרי אף אם המתלוננת לא רצתה לחשוף את מעשיו של הנאשם, היא עדיין הייתה מעוניינת בקבלת טיפול רפואי, והדעת נותנת כי במצב כזה, היא הייתה מוסרת לרופאים מידע שקרוב עד כמה שניתן למציאות, כאשר ברי כי דלקת כלל אינה קשורה לקבלת חבטה בבטן.

לצד האמור, מצאתי כי יש מקום לסייג במידת מה גם נקודה זו ולא לייחס לה משקל רב. שכן, כאמור המתלוננת עצמה

מסרה בעדותה הראשית כי התלוננה גם על דלקת, אך דווקא מטופס סיכום הביקור במיון (ת/3), עולה כי זו התלוננה שם על כאבים בבטן עליונה מצד ימין (יצוין, כי ככל הנראה תלונתה של המתלוננת במיון הוקלדה לתוך הטופס באותיות לועזיות (אנגלית), בעוד שהמקליד סבר כי הוא מקליד בעברית).

48. כמו כן, אמנם קבעתי קודם לכן כי אין מקום להפחית ממשקל עדותה של המתלוננת אך בשל כך שהתלוננה **במשטרה** (על האירוע השני והשלישי) כעבור מספר חודשים, וזאת בשים לב לכך שהמדובר בעבירות של אלימות במשפחה, ששם ייתכן כי יש לקורבנות חסמים רבים, פסיכולוגיים וכלכליים בעיקר, מלפנות למשטרה ולהתלונן כנגד בן הזוג (או בת הזוג). דא עקא, במקרה הנדון הדברים נכונים ככל שעסקינן בפנייה למשטרה או לגורמי אכיפה אחרים. לעומת זאת, כפי שבית המשפט נוכח, המתלוננת לא חששה או חשה כל מניעות לפנות בעניין לעובדת הסוציאלית, ועובדה שעשתה כן לאחר קרות האירוע השני. בנסיבות אלה, נותר לתמוה מדוע לא פנתה לעובדת הסוציאלית כבר לאחר האירוע השלישי. יתר על כן, אף אם בתחילה בחרה שלא לפנות לעובדת הסוציאלית, עדיין נשאלת השאלה מדוע לא סיפרה לה אודות האירוע השלישי בשעה שממילא בחרה לפנות אליה ולהתלונן על אלימות מצדו של הנאשם במסגרת האירוע השני? לתמיהות ושאלות אלו, לא נמצא כל מענה בעדותה ובגרסתה של המתלוננת.

49. למול גרסתה ועדותה זו של המתלוננת, על כל הסתירות ואי הדיוקים שעולים ממנה, ניצבת עדותו של הנאשם, אשר כאמור מצאתיה מהימנה במידה רבה. כך, הנאשם לא בחר בדרך ההכחשה הגורפת, אלא פירט במהלך עדותו **בבית המשפט** את גרסתו בכל הנוגע לפנייתו של המתלוננת למיון, תוך מסירת הפרטים הרלוונטיים, ככל שאלה היו ידועים לו מפיה של המתלוננת (עמ' 36, שורות 9-15).

גרסתו זו לא נסתרה או הופרכה כלל ועיקר אף במסגרת החקירה הנגדית. אכן, כפי שבאת כוח המאשימה הטיחה בנאשם בחקירה הנגדית, בטופס סיכום הביקור במיון לא נכתב כי המתלוננת התלוננה על כאבי מחזור. אולם, וכך גם ענה הנאשם, הרי כל שהוא טען בעניין הנדון זה **שהמתלוננת אמרה לו** כי זו סיבת פנייתו למיון; ודוק, הנאשם לא טען שזה מה שהמתלוננת טענה בחדר המיון, אלא שזו בין היתר הסיבה שבגינה היא פנתה לרופא - **לדבריה שלה** - כך שברי כי אינו יכול להיות ערב לאמיתות תוכן הדברים.

50. ושוב, זה גם המקום לציין כי לא אוכל לקבל את טענת המאשימה בסיכומיה, לפיה הממצא בטופס סיכום הביקור (ABDOMINAL PAIN ו"רגישות בבטן עליונה ימנית") אינו תואם את טענת ההגנה שהמתלוננת פנתה למיון על רקע של בעיות מחזור.

כאמור זה עתה, ההגנה לא טענה כי המתלוננת פנתה למיון בשל בעיות במחזור, אלא שהמתלוננת אמרה שהיא פונה לרופא, בגלל סיבה זו (בין היתר). זאת ועוד, המאשימה לא הגישה כל חוות דעת רפואית על מנת לבסס את טענתה האחרונה. התרגום של המונח ABDOMINAL PAIN הוא בפשטות "כאבי בטן", כך שבהיעדר חוות דעת רפואית ומבחינת השכל הישר, נשאלת השאלה: האין תסמין של כאבי בטן יכול להתיישב עם "רקע של בעיות במחזור"? ויותר מזה, האם יש בכך **בהכרח** כדי להעיד אודות קבלת מכה בבטן?

51. לבסוף, מצאתי להתייחס לטענת המאשימה, לפיה יש לזקוף לחובתו של הנאשם את העובדה כי נמנע מלהביא לעדות את אמו, שכן זו הייתה יכולה לתמוך בגרסתו (עמ' 48, שורות 24-25).

אכן, כלל מושרש הוא כי כאשר בעל דין נמנע מהצגת ראיה רלוונטית המצויה בהישג ידו, וזאת ללא הסבר סביר לכך, כי אז ניתן להסיק שאילו הובאה הראייה, היא הייתה פועלת נגדו (ע"פ 10715/08 **ישראל אשר ולס נ' מדינת ישראל**, (01.09.2009), וההפניות שם). הגם שכך, לא מצאתי לייחס משמעות ראייתית רבה, אם בכלל, להימנעותו של הנאשם מהבאת אמו לעדות. הדברים אמורים בשים לב לכך שאמו של הנאשם לא נכחה באירוע השלישי ואף לא הייתה עדה

ליתר האירועים, כך שעדותה איננה מהותית לעניין. המקום היחיד שבו הייתה יכולה אמו של הנאשם לסייע להגנתו, הוא לעניין הטענה לפיה המתלוננת כלל לא התלוננה בפניה על אלימות מצד בנה. אמנם ייתכן כי ככל שבית המשפט היה נותן אמון בעדות האם היה בכך כדי לפגום במהימנותה של המתלוננת, אולם שוב, אין המדובר בעדה מהותית אשר הייתה עדה ישירה לאירוע. מכל מקום, בנסיבות אלה ובשים לב לכל יתר האמור עד כה, הרי שלא מצאתי כי בעובדה זו לבדה יש כדי לקעקע את עדותו של הנאשם ולפגום בה עד כדי הטיית הכף לכיוון הרשעתו.

52. לסיכום, לנוכח הנימוקים שלעיל, לא מצאתי כי ניתן להעדיף את גרסתה של המתלוננת באופן מובהק ומלא על פני גרסתו של הנאשם. כמו בכול הנוגע לאירוע הראשון, גם כאן מצאתי כי לנוכח הצטברותם וצירופם של התמיהות ואי הדיוקים שעלו מגרסתה של המתלוננת, לא ניתן להגיע למסקנה מרשיעה ולקבוע ברמת ודאות של מעבר לספק סביר, כי הנאשם ביצע את המיוחס לו באירוע השלישי.

גם כאן אחזור ואומר, כי אין במסקנתי זו כדי לשלול גרסתה של המתלוננת באופן מוחלט ואין בכך כדי ללמד כי בית המשפט הסיק שגרסתו של הנאשם הינה אמת לאמיתה. כאמור זה מכבר, ההכרעה בהליך הפלילי איננה דיכוטומית, ולא נותר לי בעניין זה אלא לשוב ולהפנות לדבריו של בית המשפט העליון בע"פ 3250/10 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד סה(2) 482 (2012). עוד יש לזכור, כי לא די למאשימה להוכיח את אשמתו של הנאשם במאזן ההסתברויות, ומשלא שוכנעתי מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את המיוחס לו באירוע השלישי, הרי שיש להורות על זיכוי.

לאור אלה, הריני מורה על זיכוי של הנאשם מהעבירה המיוחסת לו במסגרת האירוע השלישי בכתב האישום: תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג.

סוף דבר

53. בסיכומם של דברים, הריני מזכה את הנאשם מחמת הספק מעבירת האיומים, משתי עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג ומעבירה אחת של תקיפה סתם של בת זוג, ומרשיעה אותו בעבירה אחת של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

54. בשולי ההחלטה מצאתי לציין כי בית משפט זה נתקל לא אחת באישומים כנגד נאשמים בעקבות תלונות שהוגשו על ידי עובדות סוציאליות, אשר הבחינו בחבלות על המטופלות שלהן או שנודע להן מפיהן כי חוו אלימות מצד בני זוגן. ייתכן שהיה מקום כי כך גם תפעל העובדת הסוציאלית במקרה הנדון, וזאת לאחר שנודע לה מפיה של המתלוננת כי הנאשם תקף אותה, ואף לאחר שהבחינה בחבלה מדממת על מצחה. אף אם אצא מנקודת הנחה שלא מוטלת עליה חובה חוקית לעשות כן, הרי שנדמה כי חובתה המוסרית הייתה צריכה להנחותה לפעול בעניין.

העתק מהכרעת הדין, בדגש על הפסקה האחרונה, יישלח לאגף הרווחה בעיריית קריית גת.

55. הצדדים יטענו כעת לעונש.

ניתנה היום, ד' טבת תשע"ז, 02 ינואר 2017, במעמד הצדדים.